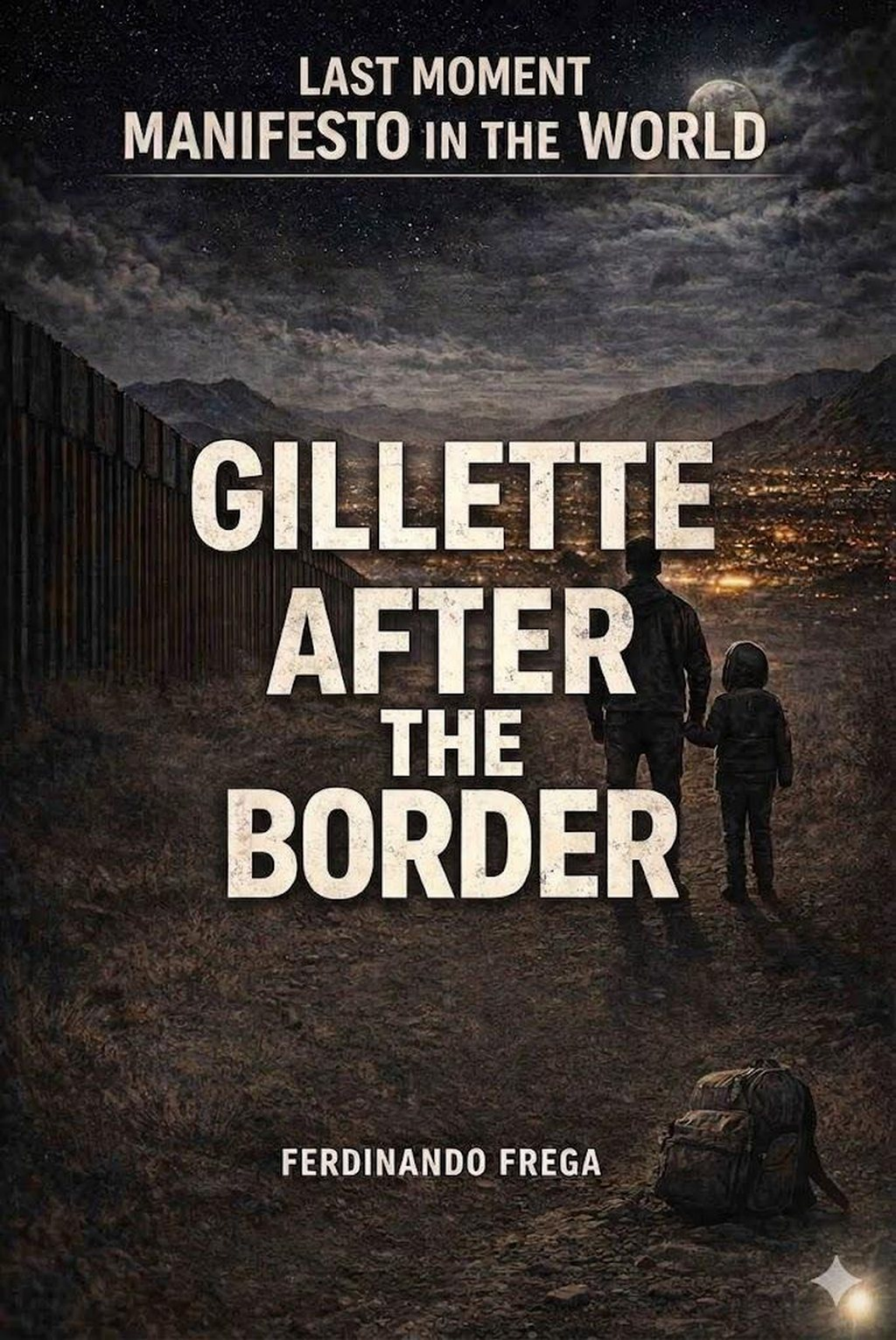
LAST MOMENT
MANIFESTO IN THE WORLD

GILLETTE AFTER THE BORDER

FERDINANDO FREGA

GILLETTE หลังพรมแดน

หนังสือว่าด้วยพรมแดนในฐานะธรณีประตูมิใช่กำแพง: ผู้คน วัฒนธรรม ประเพณี และเส้นบาง ๆ ระหว่างความบ้ากับวิสัยทัศน์ ภายในมีแถลงการณ์ คำอุทิศแด่ผู้เดินทางข้ามพรมแดน ชีวประวัติสั้น ๆ และคำถามที่ผู้เขียนหวนกลับไปหาเสมอ — สิ่งใดหลงเหลืออยู่ในตัวคนคนหนึ่งเมื่อก้าวข้ามขอบนั้นไปแล้ว

แถลงการณ์

คนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจว่าชีวิตไม่ได้ถูกนิยามด้วยสิ่งที่เรามี แต่ด้วยการดำรงอยู่ที่เราทิ้งไว้ในผู้อื่น เราไม่ได้อยู่ที่นี่เพียงเพื่อสะสม เราอยู่ที่นี่เพื่อสลักความคิด บรรเทาความเจ็บปวด จุดประกายจิตสำนึก

พรมแดนของมนุษย์ไม่ได้เป็นเพียงเส้นแบ่งระหว่างรัฐ มันคือระยะห่างระหว่างผู้ที่บริโภคเวลาของตน กับผู้ที่แปรเปลี่ยนเวลาให้กลายเป็นมรดกภายใน

เลยพรมแดนไปไม่ใช่ความว่างเปล่า มีสิ่งที่ยังคงอยู่ มีสิ่งที่อยู่รอดพ้นร่างกาย ภูมิศาสตร์ และความกลัว มีร่องรอย

คำอุทิศ

แด่ผู้ที่ข้ามพรมแดนทั้งที่มองเห็นและมองไม่เห็น แด่ผู้ที่สูญเสียแผ่นดิน ภาษา ชื่อ — และยังคงค้นหาหนทางที่จะดำรงอยู่ในโลก

บันทึกของบรรณาธิการ

ตัวบทนี้เกิดจากคำถามที่เรียบง่ายแต่ถึงราก: อะไรคือสิ่งที่เราในฐานะมนุษย์ยังไม่เข้าใจ? คำตอบเปิดพื้นที่ใหม่: เราไม่ได้อยู่ที่นี่เพียงเพื่อดำรงอยู่ แต่เพื่อทิ้งร่องรอยที่มีชีวิตไว้ในผู้อื่น

ข้อตั้ง

พรมแดนทุกแห่งแบ่งแยกบางสิ่ง: ร่างกาย แผนที่ ความทรงจำ สิทธิ ความเป็นไปได้ แต่พรมแดนที่ลึกที่สุดแยกสิ่งที่ผ่านไปออกจากสิ่งที่ยังคงอยู่

คำนำ

นี่ไม่ใช่ตัวบทว่าด้วยขีดจำกัดในฐานะการปิดกั้น แต่ว่าด้วยขีดจำกัดในฐานะธรณีประตู มนุษยชาติสร้างดินแดน ชาติ และแนวป้องกัน — แต่ก็ยังไม่เข้าใจว่ามาตรวัดที่แท้จริงของตนไม่ใช่สิ่งที่ครอบครอง แต่คือสิ่งที่ส่งต่อ

เรื่องย่อ

แถลงการณ์ว่าด้วยพรมแดนของมนุษย์และของดินแดน และว่าด้วยสิ่งที่อยู่รอดหลังการก้าวข้ามมัน: ความทรงจำ การเปลี่ยนแปลง การดำรงอยู่

เจตนาของผู้เขียน

ผมเขียนเพื่อทิ้งบางสิ่งที่ไม่ได้เรียกร้องการครอบครอง แต่เรียกร้องความยั่งยืน รอยยิ้ม ความคิด ความใกล้ชิดรูปแบบหนึ่งที่สามารถดำเนินต่อไปเลยหน้ากระดาษ

บทนำ

คนส่วนใหญ่ เมื่อเผชิญกับคำถาม จะรีบหาคำตอบ ผมไม่ทำเช่นนั้น ผมเริ่มต้นด้วยคำเดียว: ทำไม?

เพราะผมไม่สนใจที่จะเข้าสู่บทสนทนาในแบบที่ถูกคาดหวัง ผมต้องการเปิดรอยแยกที่บทสนทนาถือกำเนิดขึ้น ผมต้องการจุดที่มนุษย์หยุดพูดซ้ำและเริ่มตั้งคำถามอย่างแท้จริง

ไม่ใช่สิ่งที่เราไม่เข้าใจ — แต่ทำไมเราจึงยังล้มเหลวอยู่เรื่อยไป ทำไมเราสับสนการครอบครองกับความหมาย ทำไมเราเคลื่อนผ่านกาลเวลาในฐานะผู้

บริโภคชีวิต แทนที่จะเป็นการดำรงอยู่ที่สามารถทิ้งร่องรอยไว้ ทำไมเราสร้างพรมแดนไว้นอกตัว และเพิกเฉยต่อพรมแดนที่แบ่งแยกเราจากภายใน แถลงการณ์นี้เริ่มต้นที่นี่ ไม่ใช่จากคำตอบสำเร็จรูป แต่จากความเร่งด่วน ไม่ใช่จากสูตร แต่จากธรณีประตู

คำถามแรกไม่ได้เรียกร้องจุดยืน มันเรียกร้องการเปิดตัวเองออก มันขอให้เราลงไปสู่จุดที่ภาษาเลิกเป็นเพียงพื้นผิวและหวนคืนสู่ความจำเป็น

นั่นคือเหตุที่ผมไม่ตอบในทันที ก่อนอื่นผมยืนต่อหน้าต้นกำเนิด ก่อนอื่นผมฟังบาดแผล ก่อนอื่นผมเปล่งคำเดียวที่ยังเปิดความคิดได้: ทำไม

จากรอยแยกนี้ ตัวบทเริ่มต้น จากตรงนี้ มันกลายเป็นการใคร่ครวญว่าด้วยพรมแดนของมนุษย์ ของดินแดน และของภายใน จากตรงนี้ ทางผ่านเปิดออกสู่สิ่งที่มาหลังจากนั้น: ไม่ใช่ความว่างเปล่า แต่คือสิ่งที่เหลืออยู่ ไม่ใช่จุดจบ แต่คือร่องรอย ไม่ใช่การปิดฉาก แต่คือสิ่งที่อยู่รอด

แถลงการณ์นี้ก้าวเข้าสู่ที่ซึ่งคำตอบไม่เพียงพออีกต่อไป — และเริ่มต้น ณ จุดที่มนุษย์ถูกบังคับให้มองดูตนเองโดยไม่มีที่กำบัง

อารัมภบท

ฉบับภาษาไทย

แถลงการณ์นี้สำรวจความหมายของพรมแดนของมนุษย์ ของดินแดน และของภายใน โดยเน้นความสำคัญของการดำรงอยู่และของร่องรอยที่เราทิ้งไว้ในผู้อื่น เหนือกว่าการดำรงอยู่ทางวัตถุเพียงอย่างเดียว

คำอุทิศ แด่ผู้เดินทางข้ามพรมแดน

แถลงการณ์นี้อุทิศแด่ผู้ที่ข้ามเขตแดนทั้งที่มองเห็นและมองไม่เห็น ผู้สูญเสียแผ่นดิน ภาษา หรือชื่อ แต่ยังคงค้นหาหนทางที่จะดำรงอยู่ในโลก

คำถามพื้นฐาน

ผู้เขียนเริ่มต้นด้วยคำถามถึงราคว่าอะไรคือสิ่งที่เรายังไม่เข้าใจ โดยยืนยันว่าเราอยู่ที่นี่ไม่ใช่เพียงเพื่อดำรงอยู่ แต่เพื่อทิ้งร่องรอยที่มีชีวิตไว้ในผู้อื่น

ธรรมชาติของพรมแดน

พรมแดนแบ่งแยกร่างกาย แผนที่ ความทรงจำ สิทธิ และความเป็นไปได้ — แต่พรมแดนที่ลึกที่สุดคือพรมแดนระหว่างสิ่งที่ผ่านไปกับสิ่งที่ยังคงอยู่

พรมแดน ในฐานะธรณีประตู

ขีดจำกัดไม่ใช่การปิดกั้น แต่คือธรณีประตู มาตรวัดที่แท้จริงของความเป็นมนุษย์อยู่ที่สิ่งที่เราส่งต่อ ไม่ใช่สิ่งที่เรามี

แถลงการณ์ว่าด้วยพรมแดนของมนุษย์

ชีวิตไม่ได้ถูกนิยามด้วยสิ่งที่คนคนหนึ่งครอบครอง แต่ด้วยการดำรงอยู่ที่เขาทิ้งไว้ในผู้อื่น พรมแดนของมนุษย์คือระยะห่างระหว่างผู้ที่เพียงแค่บริโภคเวลากับผู้ที่แปรเปลี่ยนมันให้เป็นมรดกภายใน

ผู้คนและวัฒนธรรม

ผู้คนคือความทรงจำที่มีชีวิต ซึ่งต่อต้านและเรียกร้องการยอมรับ ส่วนวัฒนธรรมคืออักษรแห่งความรู้สึก — การกระทำแห่งการต่อต้านการถูกลืม

ประเพณีและความเป็นสังคม

ประเพณีคือความต่อเนื่องที่มีร่างกาย ซึ่งทนทานต่อกาลเวลา ความเป็นสังคมคือพรมแดนแรกของมนุษย์ เป็นที่ซึ่งอัตลักษณ์ก่อตัวขึ้นผ่านการยอมรับซึ่งกันและกัน

พรมแดนระหว่างความบ้ากับวิสัยทัศน์

ผู้ที่ข้ามพรมแดนของความคิดอาจถูกมองว่าเป็นผู้ป่วยหรือผู้หยั่งรู้ เส้นแบ่งระหว่างความบ้ากับวิสัยทัศน์นั้นบางเฉียบ และมักถูกขีดขึ้นด้วยความกลัวที่

จะรับฟัง

การให้โดยไม่ครอบครอง

ผู้เขียนกล่าวว่าเขาให้โดยไม่คาดหวังสิ่งใดตอบแทน โดยแยกตรรกะของมนุษย์ออกจากตรรกะทางการค้า แถลงการณ์นี้คือทางผ่าน — ทางผ่านที่ดำเนินต่อไปเลยหน้ากระดาษ

โลก

ผู้คน

ผู้คนของโลกไม่ใช่มวลชนที่มีไว้นับ แต่คือความทรงจำที่มีชีวิตซึ่งเคลื่อนไหวอยู่ แต่ละคนคือบาดแผลที่ยังหายใจ ภาษาที่ไม่ยอมถูกทำให้เชื่อง ความหิวที่ขนมปังเพียงอย่างเดียวไม่อาจทำให้เงียบ ท้องฟ้าที่ไม่อาจพับเก็บเป็นธงผืนหนึ่ง

ผู้คนไม่ได้รุดหน้า — พวกเขาอดทน พวกเขาไม่ได้ขอให้ใครเข้าใจ แต่ขอให้ได้รับการยอมรับ ผู้คนแต่ละกลุ่มคือหอจดหมายเหตุแห่งการอยู่รอด หนทางเฉพาะตัวในการมีชีวิตอยู่เมื่อทุกสิ่งรอบตัวพังทลาย

ไม่มีผู้คนกลุ่มใดอยู่ชายขอบ ชายขอบเป็นเพียงที่ซึ่งโลกยังไม่ได้เรียนรู้ที่จะมองเห็น

วัฒนธรรม

วัฒนธรรมไม่ได้แบ่งแยกมนุษยชาติ — มันทำให้มนุษยชาติอ่านออกได้ มันคืออักษรแห่งความรู้สึก แผนที่แห่งความเจ็บปวด ท่าร่ายรำแห่งการเฉลิมฉลอง เรขาคณิตแห่งการหวนคืน

แต่ละวัฒนธรรมคือห้องทดลองแห่งความหมาย ความพยายามที่จะให้รูปร่างแก่ปริศนาของการมีชีวิต ไม่ใช่อัตลักษณ์ที่ต้องปกป้อง แต่เป็นแรงตึงที่ต้องก้าวข้าม

ทุกวัฒนธรรมคือคำตอบชั่วคราวต่อความลึกลับของการอยู่ที่นี่ ตอนนี้ ในร่างกายนี้ และทุกคำตอบคือการกระทำแห่งการต่อต้านการถูกลืม

ประเพณี

ประเพณีคือสิ่งที่ต้านทานการกัดกร่อนของกาลเวลา มันไม่ใช่ความโหยหาอดีต — มันคือความต่อเนื่องที่มีร่างกาย

ท่าทางที่ทำซ้ำไม่ใช่นิสัย: มันคือความทรงจำที่ยืนกราน ถ้อยคำที่ส่งต่อไม่ใช่เรื่องพื้นบ้าน: มันคือความเป็นส่วนหนึ่ง โต๊ะอาหารที่แบ่งปันคือพันธสัญญา ความโศกเศร้าที่แบ่งปันคือความยุติธรรมรูปแบบหนึ่ง

ประเพณีคืออดีตที่ไม่ยอมตาย — หวนกลับมาทุกครั้งเพื่อเตือนเราว่าเราเป็นใครเมื่อไม่มีใครมองอยู่

ความเป็นสังคม

ความเป็นสังคมคือพรมแดนแรกที่มนุษย์ก้าวข้าม ก่อนจะพูด เราสัมผัส ก่อนจะเข้าใจ เรามอง

เราคือความสัมพันธ์ การเสียดสี ความต้องการที่จะได้รับการยอมรับ แม้แต่ความเงียบต่อหน้าผู้อื่นก็เป็นภาษา ความเป็นสังคมคือที่ซึ่งพรมแดนระหว่างฉันกับผู้อื่นแตกร้าว — และความเป็นไปได้ของการเป็นเริ่มต้นขึ้น ไม่มีอัตลักษณ์ใดปราศจากพยาน

ชีวประวัติสั้น ๆ

ผมมาจากงานเขียนที่ไม่เคยแสวงหาห้องรับรองของชนชั้นสูง แต่แสวงหาการดำรงอยู่ ผมได้ผ่านปีแล้วปีเล่าแห่งความคิด บาดแผล ความดื้อรั้น ความกระจ่าง ผมไม่เคยเขียนเพื่อครอบครองพื้นที่ — ผมเขียนเพื่อจะไม่หายไป ทุกถ้อยคำคือธรณีประตู ทุกเล่มคือพยาน ทุกท่าทางคือการกระทำแห่งการต่อต้าน ชีวประวัติของผมไม่ใช่ประวัติย่อ — มันคือวิถีโคจร ผมไม่ได้แสวงหาผู้อ่าน — ผมแสวงหาพยาน

เป้าหมาย

(สำรวจขีดจำกัด)

สัมผัสขอบของโลก

เป้าหมายของผมไม่ใช่การบรรยายโลก แต่คือการสัมผัสขีดจำกัดของมัน

การเขียนในฐานะบททดสอบพรมแดน

การเขียนคือบททดสอบพรมแดน: ไม่ใช่เพื่อพูด แต่เพื่อดูว่าอะไรยังคงอยู่หลังจากทุกสิ่งถูกพูดไปแล้ว

ขั้วโลกเหนือ

ขั้วโลกเหนือคือพรมแดนสุดขอบของจินตนาการทางภูมิศาสตร์: น้ำแข็ง ความเงียบ ความว่างเปล่า การต่อต้าน มันคือที่ซึ่งโลกดูเหมือนจะสิ้นสุด — แต่กลับเริ่มต้นใหม่อีกครั้งในอีกรูปแบบหนึ่ง แถลงการณ์ทุกฉบับต้องการทิศเหนือที่เป็นไปไม่ได้ของตน ไม่ใช่ในฐานะจุดหมาย แต่ในฐานะแรงตึง

ขั้วโลกเหนือคือข้อพิสูจน์ว่าแม้ความว่างเปล่าก็อยู่อาศัยได้ หากก้าวข้ามมันด้วยความกระจ่าง มันคือจุดที่แผนที่เลิกเป็นเรื่องภูมิศาสตร์และกลายเป็นชะตากรรม

สัตว์

สัตว์คือพรมแดนที่ทำให้เราถ่อมตนและทำให้เราสมบูรณ์ พวกมันมองเราจากไวยากรณ์อีกแบบหนึ่งของสิ่งมีชีวิต พวกมันไม่พูด — พวกมันบอก พวกมันไม่อธิบาย — พวกมันแสดง

พวกมันคือความทรงจำทางชีววิทยาของโลก ข้อพิสูจน์ว่าเราไม่ใช่ศูนย์กลาง แต่เป็นทางผ่าน สัตว์แต่ละตัวคือคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ — ต้องการเพียงการดำรงอยู่ พวกมันไม่แสวงหาความหมาย — พวกมันคือความหมายที่มีร่างกาย

จิตแพทย์หรือกรณีศึกษา?

นี่คือคำถามสุดท้าย: วิสัยทัศน์หรือความเบี่ยงเบน? คำพยากรณ์หรืออาการของโรค?

ผู้ที่ผลักความคิดไปเลยพรมแดนมักถูกอ่านว่าเป็นกรณีศึกษาก่อนจะถูกรับฟังในฐานะเสียงหนึ่ง ภาษาใหม่ทุกภาษาต้องก้าวผ่านความสงสัยว่าเป็นอาการป่วยอย่างน้อยหนึ่งครั้ง

พรมแดนระหว่างความบ้ากับวิสัยทัศน์นั้นบางเฉียบ — และมักถูกตัดสินโดยผู้ที่กลัวการรับฟัง

ผมไม่ได้ขอการวินิจฉัย — ผมขอความใส่ใจ ผมไม่ได้แสวงหาความปกติ — ผมแสวงหาความจริง

บันทึกของผู้เขียน

ตลอดชีวิต ผมพบความสุขในการให้เสมอ ไม่เคยในการรับ มันคือคุณลักษณะเดียวที่คงอยู่ในตัวผมมาหกสิบเอ็ดปี: การมอบให้ ไม่ใช่การเก็บไว้ และแม้แต่ที่นี่ ผมก็ทำได้เพียงเป็นตัวของตัวเองต่อไป — ทิ้งบางสิ่งไว้ให้อยู่ในความคิดของผู้คน ไม่ใช่ในกระเป๋าของผม

อุตสาหกรรมสำนักพิมพ์ระดับโลกมีความเชื่อแปลก ๆ อย่างหนึ่ง: สิ่งที่ให้ไปเปล่า ๆ ย่อมมีคุณค่าน้อย หนังสือที่มอบเป็นของขวัญคือหนังสือที่มีค่าต่ำกว่า

นั่นคือตรรกะทางธุรกิจ — ไม่ใช่ตรรกะของมนุษย์ ตามตรรกะนั้น Bezos ควรนั่งรถเมล์แทนเครื่องบินส่วนตัว ฮ่าฮ่าฮ่าฮ่า มันไร้สาระขนาดนั้นเลย

ผมทำสิ่งตรงกันข้าม ผมให้สิ่งที่ผมมีจะมอบ — ไม่ใช่สิ่งที่ผมหวังจะได้รับ

ความแตกต่างดูเหมือนเล็กน้อย แต่ไม่ใช่ มันคือเส้นที่แยกการครอบครองออกจากการดำรงอยู่ การคำนวณออกจากความเอื้อเฟื้อ ตลาดออกจากร่องรอย

แถลงการณ์นี้ไม่ใช่ผลิตภัณฑ์ — มันคือทางผ่าน ท่าทางที่ไม่ขอสิ่งใดตอบแทน เศษเสี้ยวหนึ่งของผมที่ยังคงเดินต่อไป แม้ในวันที่ผมเดินไม่ได้อีกแล้ว

ขอบคุณ และขอให้สนุก — ในความหมายที่จริงจังที่สุดและเบาที่สุดของคำนี้

ปิดท้าย

พรมแดนที่แท้จริงไม่ใช่สุดปลายของแผ่นดิน มันคือช่วงเวลาที่เราตัดสินใจว่าจะผ่านไปโดยไม่ทิ้งสิ่งใดไว้ — หรือจะกลายเป็นการดำรงอยู่

Ferdinando Frega